

Sygn. akt II CSK 279/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko W.
Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1025/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego, przy czym oba argumenty dotyczą tej samej kwestii: nieprawidłowego rozłożenia przez Sąd Apelacyjny ciężaru dowodu i zobowiązania powoda do dowodzenia przesłanek egzoneracyjnych. Przede wszystkim należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazane argumenty wzajemnie się wykluczają: jeśli dana kwestia stanowi istotne zagadnienie prawne, to nie można uznać, że jej rozstrzygnięcie przez Sąd *meriti* jest oczywiście nieprawidłowe. W tym kontekście, a także w świetle lektury zaskarżonego wyroku, stwierdzić trzeba, że skarga nie jest oczywiście uzasadniona: Sąd *meriti* w sposób oczywiście nieprawidłowy ani nie wyłożył prawa, ani go nie zastosował. Istotne zagadnienie prawne wskazane przez skarżącego ma dotyczyć tego, w jaki sposób Sąd dokonał rozkładu ciężaru dowodu – czy to ubezpieczony, czy ubezpieczyciel, ma obowiązek udowodnienia przesłanek egzoneracyjnych wyłączających odpowiedzialność ubezpieczyciela, a w szczególności, że zgłoszony ubezpieczycielowi wypadek należy do katalogu takich okoliczności, co do których OWU wyłącza odpowiedzialność ubezpieczyciela. Kwestia ta wątpliwości nie budzi: w świetle art. 6 k.c. to poszkodowany udowadnia szkodę, jej rozmiar, zdarzenie wyrządzające szkodę oraz związek przyczynowy, a ubezpieczyciel udowadnia okoliczności egzoneracyjne, tyle, że wykazując, iż zaszło zdarzenie uzasadniające poniesienie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela, niezbędne jest wskazanie tego zdarzenia. W tej sprawie, jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę kasacyjną, problem nie dotyczył dowodu przesłanek egzoneracyjnych, lecz związku przyczynowego – w rzeczywistości Sąd uznał, że poszkodowany nie wykazał, że spalenie samochodu pozostawało w związku przyczynowym ze zdarzeniem, tzn. nie wykazał przyczyny spalenia.

Wskazana w skardze kwestia nie jest więc istotnym zagadnieniem prawnym, które uzasadniłoby przyjęcie skargi do rozpoznania. Mimo dostrzeganej przez skarżącego powszechności spraw dotyczących zapłaty odszkodowania z ubezpieczenia AC, skarżący nie wskazał na jej tle ani występowania rozbieżności w judykaturze, ani w doktrynie. Cały wywód w dużym stopniu stanowi w zasadzie polemikę z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego, a nie wykazywanie istnienia na tle tej sprawy istotnego i kontrowersyjnego abstrakcyjnego zagadnienia prawnego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.